

Сьогодні

Мое ліжко мокре. Не просто вологе — справді промокле. Подушку взагалі ніби використали як мішок із піском під час повені...

Піднявши голову, я бачу, як крізь жовту пляму на стелі просочується тоненький струмочок води — ось і джерело цієї сирості. На приліжковому годиннику — п'ята ранку, а це найгірший час — вже не настільки рано, щоб ще доспати, але й не настільки пізно, щоб розмірковувати, як розпочати свій день.

Вискочивши з ліжка, я долаю смугу перешкод — захарщену підлогу спальні, мчу коридором, вибігаю у вхідні двері й підіймаюся холодними кам'яними сходами до квартири на верхньому поверсі.

— Містере Фінклі! Містере Фінклі! У вас знову щось протікає у ванній! — кричу я, двічі стукнувши у двері. Тиша. Сподіваюся, він не помер у ванній з відкритим краном, бо тоді вся стеля може обвалитися, і мені доведеться розбиратися з його мертвим тілом на додачу до всього іншого. — Містере Фінклі! — Гукаю знову, цього разу наполегливіше, намагаючись прогнати з голови картину, як мое ліжко стоїть розтрощене під купою уламків і пінистою ванною. Нарешті двері прочиняються, і на мене дивиться містер Фінклі власною персоною. Йому за шістдесят, він має кутасте обличчя

й ріденьке світле волосся, яке стоїть сторчма по боках лисої голови. Він носить окуляри в коричневій оправі, вкриті постійною плівкою масних відбитків.

Щоразу, коли я його бачу, мені доводиться нагадувати собі не називати його містером Смердіклі, як ми з сусідами величаємо його у вузькому колі.

— Вода з вашої ванної знову протікає крізь стелю, — різко заявляю я йому.

— Я приймав ванну, — відповідає він, намотуючи жмут мокрого волосся на вказівний палець, а тоді забирає палець, залишивши на волоссі жалюгідний завиток.

— Зараз середина ночі, — втомлено кажу я. — Пам'ятаєте, сантехнік казав, що вам не можна приймати ванну, доки ви належним чином не загерметизуєте кахлі на підлозі? Вся вода опиняється прямо в моїй спальні. — Я говорю повільно і чітко, ніби пояснюю це дитині.

— Я не люблю приймати душ, — відповідає він, підкручуючи симетричний завиток волосся з іншого боку.

— Я теж, особливо коли сплю. *У ліжку.* — Я вже тупочу сходами вниз, озиваючись на ходу: — Просто постеліть кілька рушників, будь ласка.

Переконувати цього фаната ванн — марна справа. Доведеться знову телефонувати нашій орендодавиці, Синтії. Усе, що ми знаємо про Синтію, — це те, що вона живе в Іспанії, має алергію на котячу шерсть і є вкрай недбалою власницею житла. Вона часто сварить мене за те, що я «дратую її своїми домашніми турботами», але я роздратована, Синтіє, я вкрай роздратована.

Повернувшись до спальні, я дістаю свої улюблені книжки з пластикового ящика для зберігання, а сам ящик ставлю на ліжко, щоб решта води зібралася в ньому. Розглядаючи книги, відчуваю себе матір'ю, яка не в змозі забезпечити своїх дітей. Вони заслуговують

на пристойну книжкову шафу, на те, щоб їх витягли, розставили, розсортували за жанрами, а не звалили купою на підлозі вологою кімнати. *Одного дня, книжечки, одного дня.* Переодягнувши свою просякнуту сорочку, я переповзаю на сухий кінець ліжка, відчайдушно бажаючи поспати ще бодай пару годин, але так важко заснути, коли в голові неспокійно, а пальці на ногах вологі. Мабуть, я задрімала, бо прокинулася від будильника, не розуміючи, чому сплю лицем у протилежному кінці ліжка.

З цього ракурсу моя кімната має зовсім інший вигляд. Я бачу, як за вікном настає ще один сірий весняний день, а павучок у горщику на підвіконні здається ще бурішим і хирлявішим, ніж учора. Цю рослину мені подарував тато, — разом із юкою, що поникла в кутку. Він переконаний, що кімнатні рослини допомагають запобігти депресії та тривозі. За іронією долі, саме необхідність зберегти їх живими до його наступного візиту стала для мене головним джерелом тривоги. Тато запевняв мене: «Вбити павучка нереально, він чудово почувається в безладі», — але мені, схоже, це вдалося. Ці рослини наче канарки у вугільній шахті, — лакмусовий папірець, що вказує на несприятливі умови життя.

Обмотавшись рушником, я прямую до ванної кімнати, яка виявляється зайнятою. Вона завжди зайнята.

Я стукаю, а потім гукаю у двері:

— Це Люсі. Ще довго там? — Якщо це Емілі чи Зоя, то вони швидко, а от Джуліан може засісти там на години. Я хочу знати, чи варто чекати, чи краще піти й зробити собі чашку чаю.

— Я просто голюся, — озивається Джуліан. Чудово. Це означає, що раковина буде повна дрібних щетинок, а рушник для рук увесь буде в піні для гоління.

— У мене в кімнаті знову протікає стеля, — кажу я йому.

— Як неприємно, — відповідає Джуліан, але його тон не передає справжнього масштабу того, *наскільки* це неприємно, особливо для людини, яка спить під цією стелею. Поки я стою в коридорі й розмовляю з дверима ванної кімнати, з кімнати Емілі виходить чоловік. Він високий, з жовтуватим освітленим волоссям і величезним татуванням орла на всі груди.

— Привіт, я Єзекиїл, — сором'язливо махаючи рукою, вітається він. — Я друг Ем.

— Привіт, — відповідаю я, поспіхом натягуючи рушник, щоб переконатися, що він достатньо прикриває груди.

— Ванна вільна? — запитує він із позіханням, повільно випростовуючи свої довгі бліді руки над головою. Він поводитьсь мляво, як людина, яка нікуди не поспішає — на відміну від мене, якій треба на роботу.

— Боюся, у нас тут невеличка черга.

Вести світські бесіди з черговим випадковим коханцем Ем — не найулюбленіше моє заняття вранці, тож я прямую на кухню, де знаходжу Бетті, в якій з Джуліаном непостійні стосунки. На плиті щось кипить одразу в трьох каструлях. Що б вона не готувала, пахне так, ніби в канаві здох кінь, а потім хтось закип'ятив воду з цієї канави з додаванням трав. Я не маю нічого проти Бетті як людини, але вона *завжди* тут, *завжди* нашвидкуруч щось готує, а квартира ледве вміщує нас чотирьох, не кажучи вже про Бетті з усіма її баночками.

— Доброго ранку, Бетті! Що готуєш? — запитую я бадьоро. Одна з моїх найкращих якостей полягає в тому, що я можу бути ввічливою і веселою, навіть коли

почуваюся роздратовано-розлюченою. Приховувати те, що ти насправді відчуваєш, — важлива навичка, особливо коли живеш у багатодітній родині. Ніхто не хоче жити зі Плаксивою Мері. Перш ніж Бетті встигає відповісти, я чую, як відчиняються двері ванної кімнати, і вибігаю назад у коридор, щоб потрапити туди до того, як її захопить Ем. Її «друг» усе ще стоїть біля дверей, але я встигаю забігти до ванної першою.

— Вибач, дуже треба, — кажу я, схрестивши ноги й винувато закотивши очі.

Як і передбачалося, раковина виглядає так, ніби в ній полиняла армія мініатюрних їжачків, і туалетного паперу, знову ж таки, немає. На щастя, у мене є таємний сховок із серветками в торбинці для білизни саме для таких випад... *Ох. Хтось знайшов мою записку з серветками.*

Відсунувши запліснявілу шторку для душу, я бачу, що ванна повна дуже великих і дуже *реальних* кісток, і з жахом відскакую назад, вдарившись головою об вішак для рушників.

— Ой! — *Що за чортівня?* Хтось намагається розчинити тіло в кислоті? Ніби ця квартира ще не була достатньо брудною.

— Ти в порядку? — чую голос з коридору. Відвернувшись від кошмарної сцени смерті та гниття, я поспішаю назад на кухню.

— Чому у ванні тіло? — запитую я. — Ви когось убили?

— О, це не тіло, — дзвінко сміючись, відповідає Бетті. — Цього тижня ми з Джуліаном сидимо на бульйоні. Мені потрібно було бланшувати кістки для наступної порції, але я не хотіла займати раковину на кухні. М'ясник дав мені цілу корову майже задарма. Хочеш

спробувати? Творить справжні дива з розладом шлунка, — каже вона і простягає до мене ополоник.

— Ні, дякую, — відмовляюсь я, стримуючи позиви до блювоти. Звісно, мене тішить, що ніхто не загинув, та я обурена, що насамперед подумала, ніби мої сусіди могли когось убити. Можливо, я знову забагато дивилася «Пуаро». Це мій улюблений розважальний серіал, але, можливо, він розвиває в мені зайву схильність підозрювати людей.

— Як же мені тоді прийняти душ? — запитую я у Бетті якомога спокійніше. — Я не можу запізнитися на роботу. Не сьогодні.

— Гарячої води все одно немає, — ми всю використали для бланшування кісток, — кричить Джуліан зі своєї спальні.

— Я зараз їх перекладу, — мило відповідає Бетті.

Одноденний коханець Ем тепер перебрав у своє розпорядження ванну кімнату, і я відчуваю певну занепокоєність, бо чую, як шумить вода в душі. *Він що, стоїть у кітках, щоб прийняти душ? Чому я єдина, кого це турбує?*

Двері Емілі прочинені, тож я просовую голову, щоб перевірити, чи вона не спить.

— Хороша нічка? — запитую я у копиці рудих дредів, що з'являється з-під її ковдри.

— Люсі, ти можеш дізнатися його ім'я? — шепоче вона мені. — Я не можу згадати.

До того, як переїхати до квартири у Воксголі, Емілі жила у плавучому містечку в Шоргемі. Вона ненавидить «капіталістичну систему» і намагається обмінювати речі, за які люди чекають від неї грошей. Вражає те, що більшу частину своїх меблів для спальні вона отримала, обмінявши їх в інтернеті на домашні кактуси.

В принципі, вона наполягає на тому, щоб ми «ділилися всім», тобто вона ділиться *моїми* пластівцями, *моїм* хлібом і *моїми* засобами для вмивання та зволоження обличчя. Вперше зустрівши її, я подумала, що вона божевільна хіпі. Тепер, проживши з нею два роки, я розумію, що моє припущення було цілком правильним.

— Щось на біблійний лад. Єремія? Зевадія? — шепочу я у відповідь. — Звідки він узявся?

— Поетичний вечір у Шордічі, — каже вона, лясаючи себе долонею по щоках. — Гарячий, правда?

— Він, безумовно, привабливий, — тактовно кажу я.

У нас із Емілі різні смаки щодо чоловіків. Скажімо, мені більше подобаються чоловіки, для яких важливо щодня одягати чисту спідню білизну.

— У мене знову протікає стеля, — кажу я їй.

— Як це набридло, — відповідає вона, а потім знову натягує на голову свою хорошу суху подушку. Іноді мені здається, що я тут єдина, кого хвилюють мої проблеми зі стелею.

Немов відповідаючи на мій жалісливий поклик, з кімнати Зої в дальньому кінці коридору починає долинати музика. Сподіваюся, моя найкраща подруга поставиться з більшим співчуттям до мого становища.

— Привіт, — кажу я, стукаючи в її двері. Вона танцює під новий альбом Тейлор Свіфт у колготках і бюстгальтері.

— Доброго ранку, Люсі Лу, — співає вона у відповідь. Я знаю, що Зоя була на вечірці до третьої години ночі, і ось вона всього п'ять годин по тому — виглядає свіжою і бездоганною, з гривною блискучого чорного волосся, іскристими яскравими очима і на заздрість витонченою фігурою. Вона з тих людей, які встають з ліжка з учорашнім макіяжем на очах, але це виглядає